

o camiño cara a emigración de Rosalía

o inicio da viaxe

2º adeus: a hortiña

3º adeus: camiño entre o millo

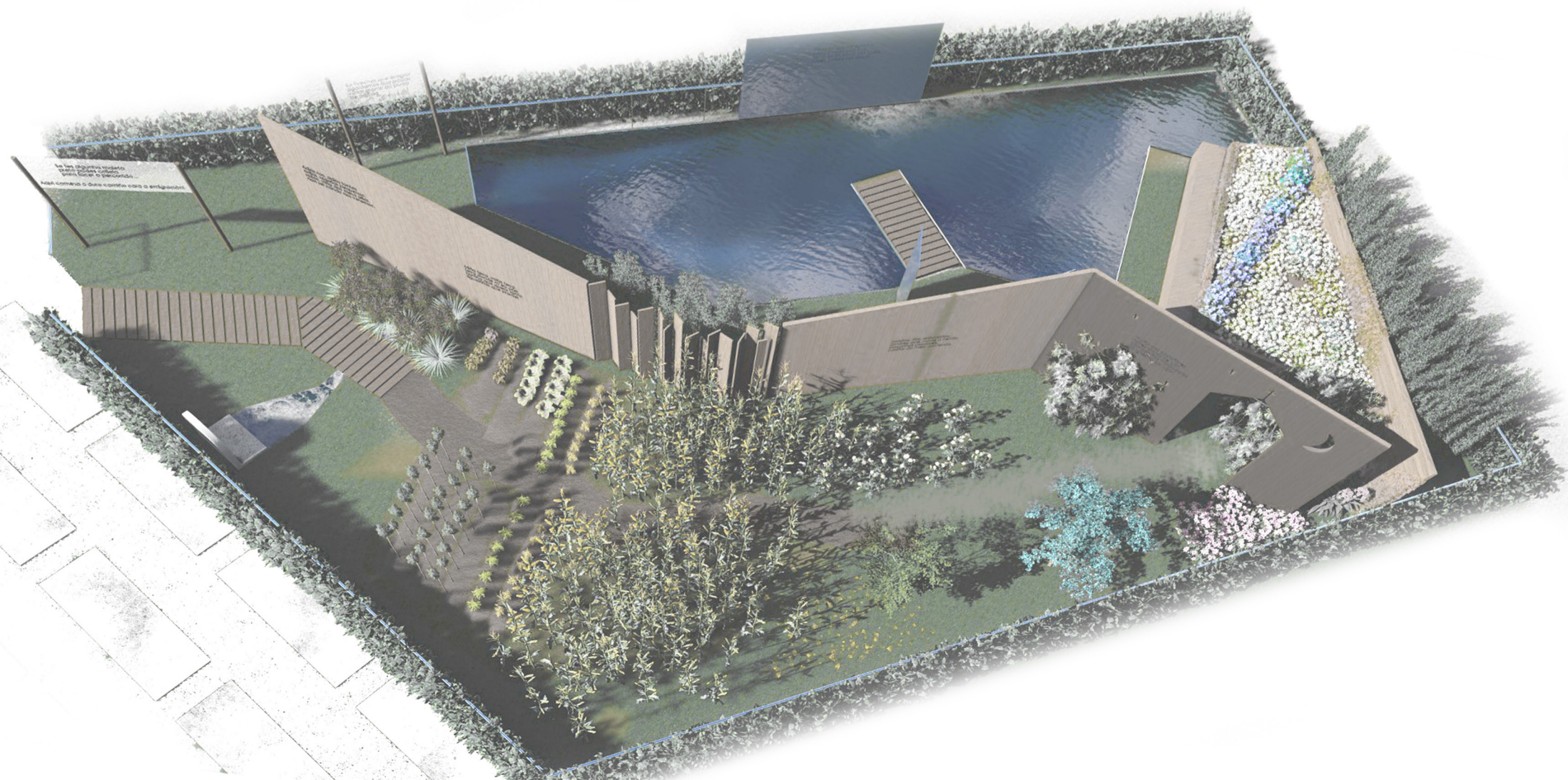
1º adeus: a fonte e o regato

4º adeus: figueiriña

5º adeus: igrexiña, campaniña e noites craras de luar

Propoñemos o percorrido polas estrofas do coñecido poema de Rosalía de Castro "Adios ríos, adios fontes" a través da escenificación dalgúns dos diferentes elementos que van aparecendo nas mesmas. Emprendemos, da man de Rosalía, a viaxe, xa botando de menos o que aínda podemos ver de camiño ao peirao do porto.

Suxerimos que o percorrido se faga portando unhas maletas cos enseres básicos da persoa emigrada. Facemos referencia no xardín aos regatos e fontes; á hortiña, ás figueiras que a autora plantou, aos castañares, á igrexa da súa aldea, ás campaniñas timbradoras e ao luar. O visitante pasará entre plantacións de millo e entre silveiras con amoras, e de tal forma sentirá que está a vivir o recordo da poeta ao apartar destas para pasar e proseguir co paseo... coa viaxe.

O visitante contemplará sentado o partir dos familiares, dos amigos, da parella... da xente que tanto quere, porque a emigración é dura para os que se van pero tamén para quen deixan aquí.

6º adeus: silveiras e amoras

Adiós, ríos; adiós, fontes; adiós, regatos pequenos; adiós, vista dos meus ollos: non sei cando nos veremos.

Miña terra, miña terra, terra donde m'eu criei, hortiña que quero tanto, figueiriñas que prantei,

Prados, ríos, arboredas, pinares que move o vento, paxariños piadros, casiña d'o meu contento,

Mulño dos castañares, noites craras de luar, campaniñas timbradoras da igrexiña do lugar,

Amoriñas das silveiras que eu lle daba ó meu amor, camiño entre o millo, jadiós, para sempre adios!

¡Adiós grom! ¡Adiós contenta! ¡Deixo a casa onde nacín, deixo a aldea que canso por un mundo que non vin!

Deixo amigos por estraños, deixo a veiga polo mar, deixo, en fin, canto ben quero... ¡Quen pudiera non deixarl!...

Mais son probe e, ¡mal peccadol, a miña terra n'é miña, que hasta lle dan de prestado a beira por que camiña ó que naceu desdichado.

Téñovos, pois, que deixar, hortiña que tanto ameí, fogueiriña do meu lar, arboriños que prantei, fontaña do cabañal.

Adios, adios, que me vou, herbiñas do camposanto, donde meu pai se enterrou, herbiñas que biquei tanto, terriña que nos criou.

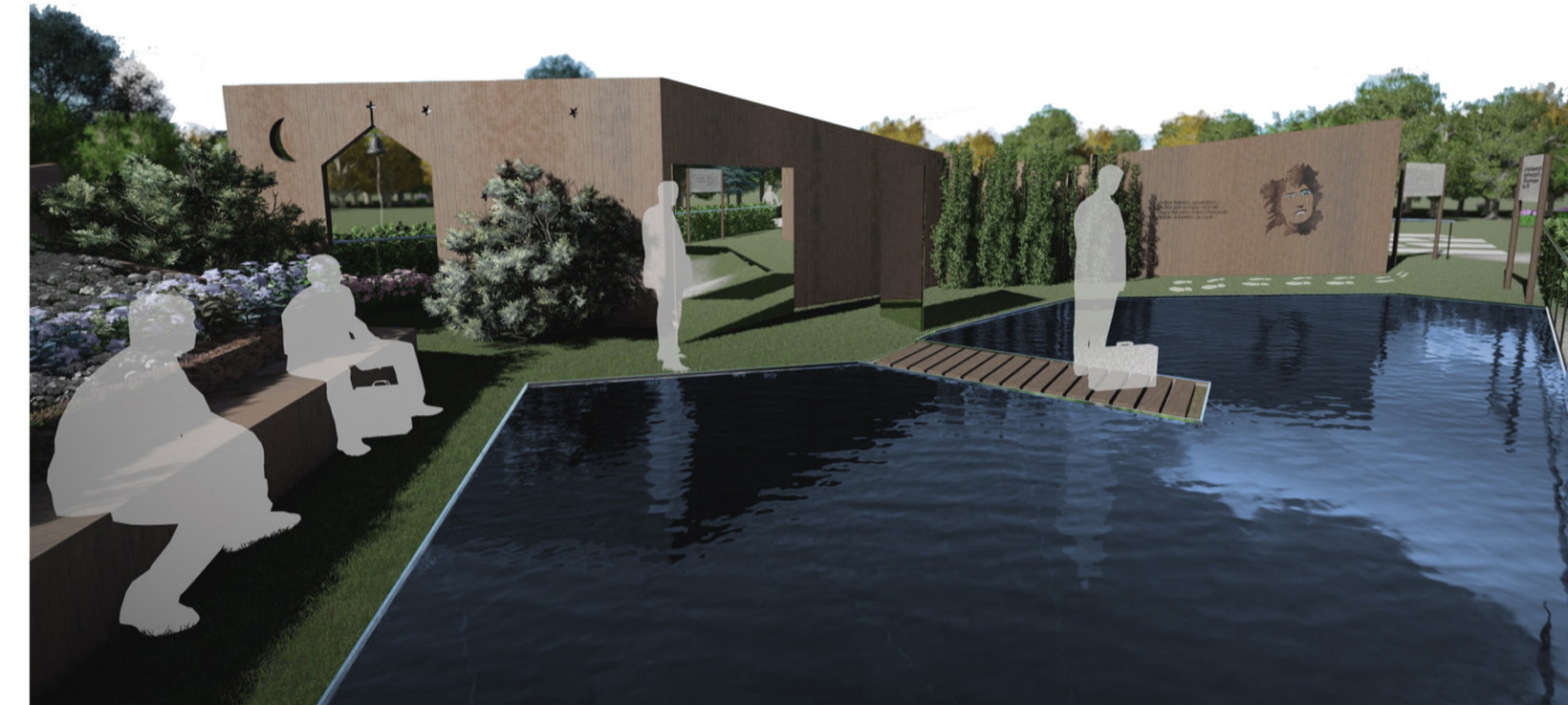
Adios Virxe da Asunción, branca como un serafín; lévovos no corazón: Pedídelle a Dios por min, miña Virxe da Asunción.

Xa se oien lonxe, moi lonxe, as campanas do Pomar; para min, ¡ai!, coitadiño, nunca máis han de tocar.

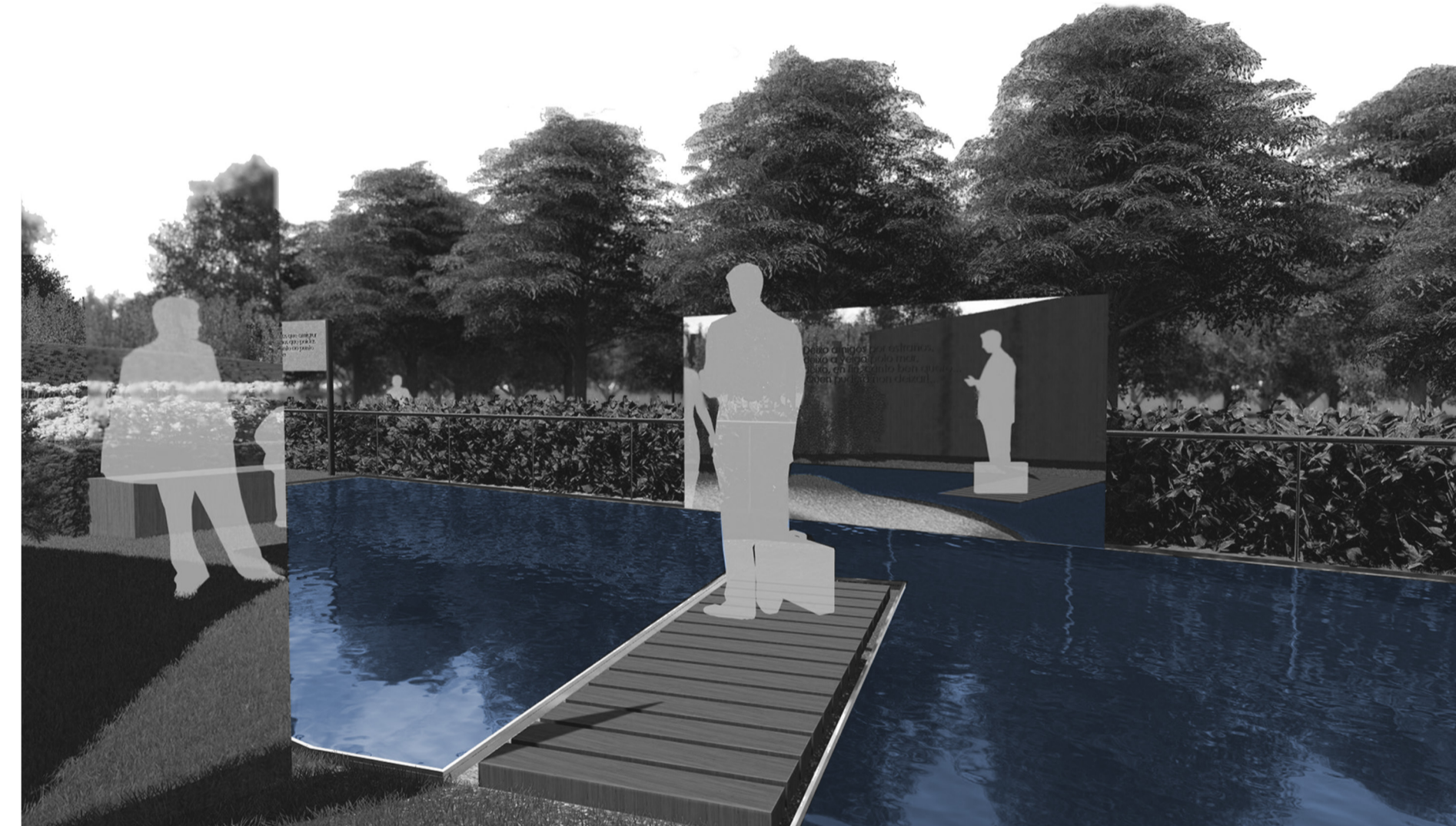
Xa se oien lonxe, máis lonxe Cada balada é un dolor; voume soio, sin arrimo... Miña terra, jadios!, jadios!

¡Adios tamén, queridiña!... ¡Adios por sempre quizais!... Digoche este adios chorando desde a beiriña do mar.

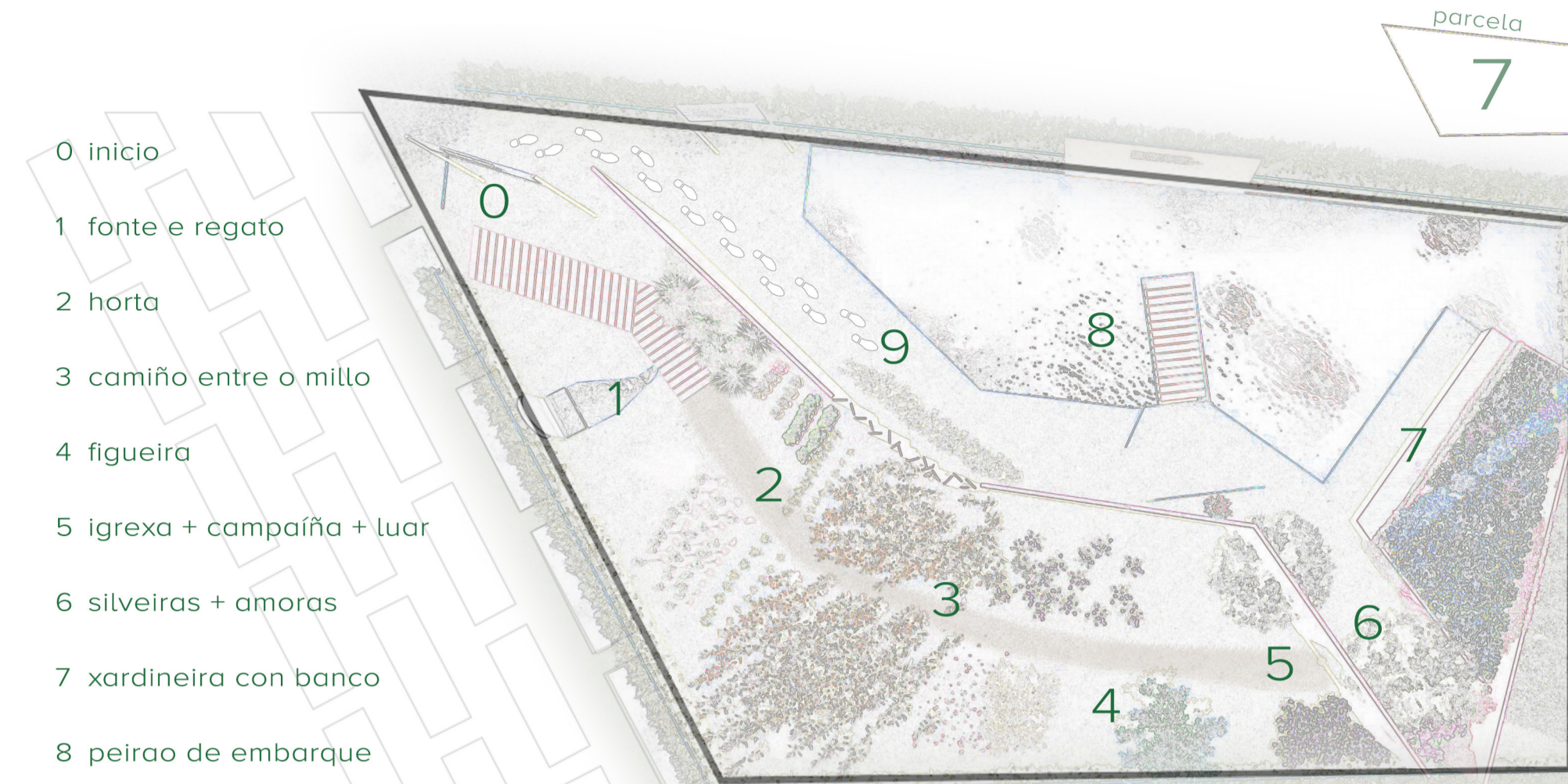
Non me olvides, queridiña, si morro de soídás... tantas légoas mar adentro... ¡Miña casiña!, ¡meu lar!

7º adeus: deixar aos seres queridos... os que se van... os que se quedan...

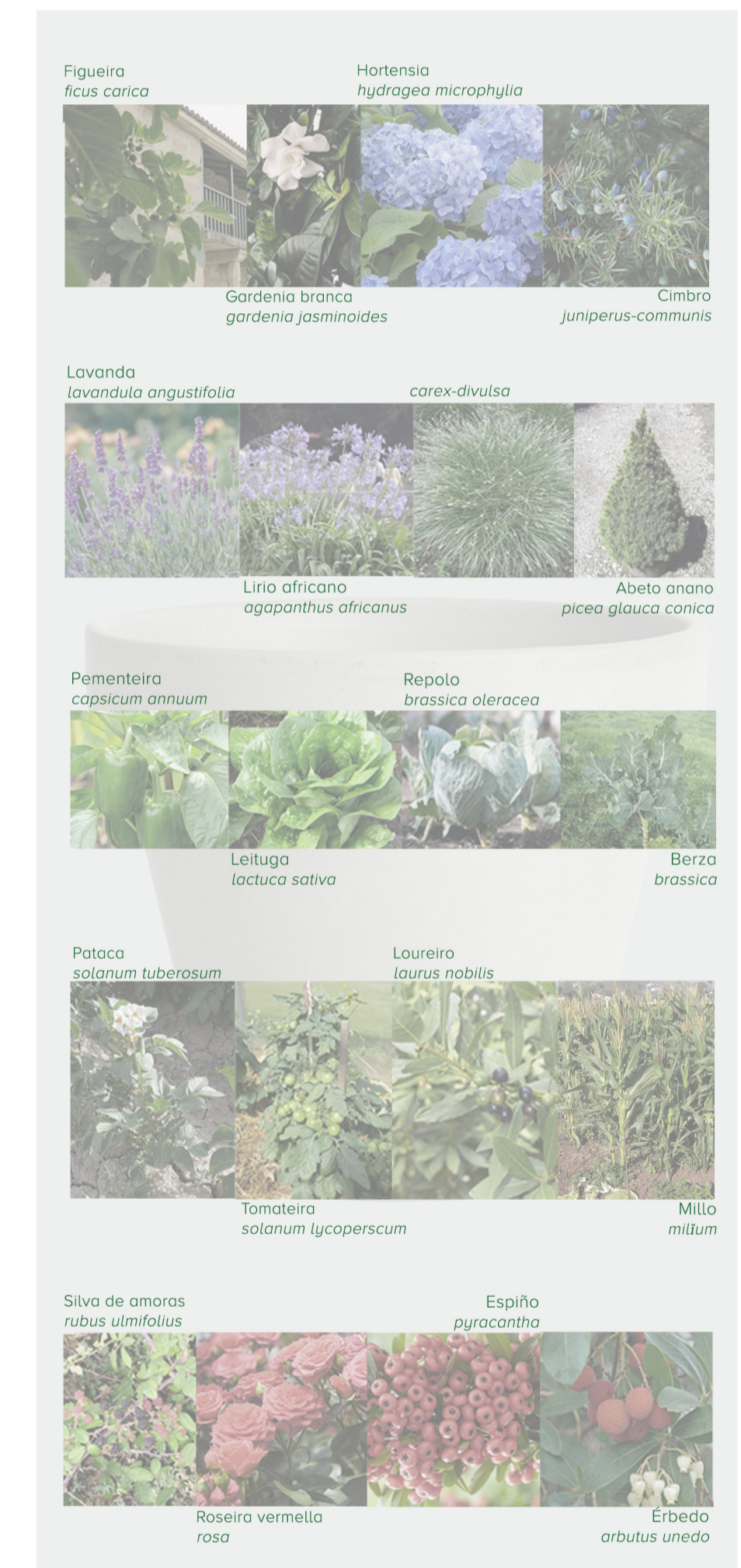

8º adeus: deixar a terra firme pola incerteza e o abismo do mar

- 0 inicio
- 1 fonte e regato
- 2 horta
- 3 camiño entre o millo
- 4 figueira
- 5 igrexa + campaniña + luar
- 6 silveiras + amoras
- 7 xardineira con banco
- 8 peirao de embarque
- 9 camiño de saída - volta ao inicio?

Planta da proposta para a parcela nº 7

O xardín conducirá ao visitante emigrante ata o peirao onde embarcará cara a súa nova vida. É este un lugar no que pensamos que o visitante verá representado o derradeiro paso que dará en terra firme antes de embarcar, de xeito que reflexione sobre todo o percorrido ata alí, á fronte da inmensidade do mar que o levará rumbo ao descoñecido. Ao mesmo tempo, veráse reflectido en varios espellos para ollar tamén cara o que deixa atrás, cara el mesmo, xa que parte da súa identidade quedará sempre ligada a esa paisaxe que deixa.

A partir deste punto, o visitante finalizará o percorrido do xardín, onde atopará unha imaxe da poeta e chegará ao remate do mesmo sendo consciente de que volve estar no punto do que saíu. Desandando o camiño que o conduciu ata terras descoñecidas poderá voltar de novo cara a esa paisaxe que deixa.

Agardamos que o traxecto a través do xardín sexa vivida polos visitantes cunha forte reflexión sobre a emigración e que poidan, por uns intres, sentirse protagonistas dela.

equipa Arquiteras

derradeiro adeus: adeus para sempre?